

Ümit ve korku dengesi neden önemlidir?

Beykoz'dan Mevlüt Gürkan: "Zerre miktar seyyiatın hesabı ve hasenatın sevabı olduğunu öğreniyoruz. Diğer taraftan Cenab-ı Hak Errahmanürrahimîn'dir. Tevbe eden hiç günah işlememiş gibi olduğu da buyruluyor. Bununla beraber günahlarımızın bizi yeise götürmesinden endişe ediyoruz. Havf ve reca dengesini nasıl bulacağız?"

Allah Beni Bile Bağışlarsa

Kullukta ümit ve korku ortası, kâmil bir noktadır. Bu kâmil nokta, büsbütün korkuya veya büsbütün ümide kaymamak şartıyla inşaallah insanı necata ve Cennet'e götürür.

Ümitsizliğe kapılmak, Allah'ın rahmetinden ümit kesmekle olur. Bu tehlikelidir. Günahımız ne kadar çok ve ne kadar büyük olursa olsun, rahmet bizim günahımızdan çok daha büyüktür. Rahmet sonsuzdur. Bizim günahımız ise sınırlıdır.

Anlatılır ki, cezaevinde koğuş ağası, Hüsrev Ağabey merhuma, "Hocam! Allah beni affeder mi?" demiş. Hüsrev Ağabey: "Denize parmağını soksan parmağın ne kadar ıslanır? Deniz mi çok, parmağına gelen ıslaklık mı?" diye sormuş. Mahkûm: "Deniz çok olmaz mı hocam? Islaklık ne ki?" deyince, Hüsrev Ağabey: "İşte Allah'ın rahmetinin yanında senin günahların da o kadar azdır! Allah senin günahlarını bağışlar. Hiç endişe etme. Sen Allah'a dön, yeter!" diye cevap vermiş.

Koğuş ağası heyecanla koğuşa dönmüş, koğuşu namaza kaldırmış: "Kalkın lan namaz kılacağız! Allah beni bile bağışlarsa, sizi haydi haydi bağışlar!"

Emin Olmamalıyız

Öte yandan tamamen ümide boğulmak ve Cehennem ihtimalini gündemden çıkarmak da yanlıştır. Bu zan insanı ucba ve gurura götürür. Ucb, ameline güvenmek ve Cenneti kendisi için garanti görmektir. Bu saadet haberini, yevmü'l-mahşerde bizzat

taraf-ı İlâhîden alırsak bir değer kazanır inşallah.

Sırat Köprüsü Cehennem'in üzerine kurulmuştur. Ateşe doğrudan girmesen bile, bir gazab-ı İlâhî tecelli eder mi, ateş yalar mı, ne kadar yalar, sağına soluna ulaşan ateşten nasıl sakınırsın, bu konular bilinmezlik içindedir. Ümidimizi canlı tutmalıyız. Ancak gazab-ı İlâhîye götüren bir günahımız olmuş mu, ondan emin olmamalıyız. Tövbemizi, istiğfarımızı, af isteğimizi eksik etmemeliyiz.

Hiç fark ettiğimiz bir günahımız olmasa bile, tövbe Allah'ın razı olduğu bir ibadettir. Biz bilmesek de tövbe ve istiğfar, inşallah, o bilmediğimiz günahı bizden temizler. Zaten Üstad Hazretleri'nin ifadesiyle, "İstiğfara müncer olan derk-i kusur ise gurura müncer olan hüsn-ü amelin rü'yetine -böyle vesveseli adama- müreccahtır; yani böyle vesveseli adam, amelini güzel görüp gurura düşmektense, amelini kusurlu görse, istiğfar etse, daha evlâdır." 1

Kâfir, Allah'ın Rahmetini Bilseydi

Ümit bize ibadete, hizmete, hayır ve hasenata devam şevki vermesi, korku da bizi ucbtan ve gururdan alıkoyması ve istiğfara götürmesi açısından önemlidir. Peygamber Efendimiz (asm): "Mü'min, Allah katındaki azabı bilmiş olsaydı, hiç kimse Cennet'i ümit etmezdi. Kâfir de Allah katındaki rahmeti bilmiş olsaydı, hiç kimse Cennet'ten ümidini kesmezdi." 2 buyurmak suretiyle, mü'mine Cennet'in kendisine garanti olmadığını, Allah'ın gazabının çetin olduğunu... Kâfire de Cehennem'in kendisine tapulu bir arazi olmadığını, bir ümit ile, bir tövbe ile, amel olmasa da, Allah'ın rahmetini tanıyarak ve rahmetten af umarak o dehşetli yerden kurtulmasının mümkün olduğunu, Allah'a küsmemesi gerektiğini ısrarla hatırlatıyor.

Nitekim Cenab-ı Allah, "De ki: Ey gûnahta haddi aşan kullarım! Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyin. Muhakkak ki Allah bütün günahları bağışlayıcıdır. Şüphesiz ki O, çok bağışlayan ve esirgeyendir." 3 buyuruyor.

Rasûlullah (asm) ölmek üzere olan bir gence, "Nasılsın?" diye sorar. Genç: "Ya Rasulallah, Allah'tan ümidim var, ancak günahlarımdan korkuyorum." diye cevap verir. Bunun üzerine Resûlullah (asm) buyurur ki:

"Kulun kalbinde ümit ve korku birleşti mi, Allah kulun ümit ettiği şeyi ona verir, korktuğu şeyden de onu emin kılar."4

Dipnotlar:

- 1- Sözlür, s. 310.**
- 2- Müslim, Tevbe 23, (2755); Tirmizî, Da'avât, 100, (3542).**
- 3- Zümer Sûresi: 53.**
- 4- Tirmizî, Cenâiz 11, (983); İbnu Mâce, Zühd 31, (4261).**